

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק כ"ו

קונטרס 356

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה "אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי ה"בן איש חי והכסא מלך זי"ע, בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ונזהר ויבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתחיל ללמוד ולגרס בזהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקיים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כן נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קודש, שנחשב כפול אלף.

ועוד יש לפרש: דהקטן פירוש אפילו מי שהיה קטן כל ימיו כמו שהבאנו בתחלת הדרשה, שבשמים מחשיבים גיל האדם לפי מעשיו הטובים, ויש מי שגנשאר קטן גם כשהוא בן שמונים שנה, גם הוא יהיה לאלף שיזכה לתקן כל ימיו, להעלותם לקדושה על ידי לימוד הזוהר הקדוש, (ועי' בהערה ב' דברי ה"בן איש חי על הפסוק "יראת ה' תוסיף מיים").

ומה שאמרנו שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש מתקן כל ה"שית אלפי שנין", אפשר בקל על ידי חבורה קדושה לעשות כן, וכל בית מדרש יכולים ללמוד בזמן קצר זוהר הקדוש שבין עולה להם לזמן שש שעות, לדגמא: באשר יש 36 אנשים שלומדים ביחד בשבת רק 10 דקות זוהר הקדוש, עם ישראל קיבל שש שעות לימוד זוהר הקדוש בשבת, שהם כנגד ששת אלפים שנה של בריאת העולם, ומתקנים כל הבריאה ומחישים הגאולה. וכל אחד מהם מקבל השכר כאילו הוא לבדו למד כל השש שעות, (חפץ חיים אהבת חסד), ובפרט בחבורה שיש השראת השכינה, ואפשר להמליץ על זה דברי חז"ל שאין דור שיש בו פחות משלשים ושש צדיקים,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

^{טז} וכנגד אור הגנוז בתורה שיתגלה לעתיד לבוא השמור לצדיקים שהאיר שלושים ושש שעות רצוף בערב שבת ובשבת קודש הראשונים של הבריאה.

משה רבינו, אליהו הנביא והרשב"י זיע"א, מגלים לנו שאנחנו בלמוד הזהר מביאים את הגאולה ורק על ידי זה יבוא ולא על ידי דבר אחר, כך אומר הרשב"י בדא יפקון מן גלותא.

והעמיד לנו השי"ת את קדוש השם רבינו הרמח"ל זיע"א, אשר רבינו הגר"א זיע"א אמר: אלו הייתי חי בזמני הייתי הולך ברגל (מזלג לאיטליה - שזה בערך כמה שנים) להקביל פניו הקדושים, ועוד אמר אשר במסלת ישראלים אין אפלו אות אחת יתרה. והוא הצדיק הקדוש הזה (הרמח"ל), אמר, שאין עצה אחרת אלא זו - למוד הזהר הקדוש - לבטל הגזרות, ולהמשיך הישועות, ומה שכתוב בזהר הקדוש: בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" זהו דוקא ולא רק בתורת סגלה.

ידוע כשהמשיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זהו הקדוש : אתה עזרת לי לבוא. ואיזו בושה תהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא, אם לא עושה שום פעלה למענו. (ראה בספר מאורות הזהר).

הבא לטהר מסייעין אותו (יומא ל"ח ע"ב) ואמרו חז"ל רחמנא לבא בעי, ובאר בספר "בדי ערבות" דהלב הוא האיבר הראשי והוא בסתר לכן נקרא החלק הכי פנימי, כמו כן הנשמה היא פנימית ורחמנא הקב"ה רוצה שנגלמד תורת הזהר הקדוש שהוא בבחינת הלב פנימיות התורה ולמודו כנגד בינה שהיא לבא כמובא בפתח אליהו זכור לטוב.

אם כך, אין הדבר תלוי אלא בנו, וכמה שיותר יהודים יצטרפו למפעל הקדוש, בלמוד והפצת הזהר הקדוש, שבוזה מקימים באפן הכי הטוב את צפית לישועה, בודאי תקף מן השמים ישלחו לנו את משיח צדקנו במהרה בזמנינו ברחמים אמון!

מורי ורבותי! הרעיא מהימנא - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי זיע"א אומרים לנו, שפשנלמד זהו הקדוש נצא מן הגלות ברחמים. הבה נתבונן, בשמים כבר הסכימו לכן מזמן, רק מחכים עלינו שנקים. וכידוע שחביבים קדם אתערותא דלתתא כמבאר בזהר הקדוש (פרשת לך לך דף ע"ז), הלא בודאי כאשר יראו בשמים שאנו לומדים זהו הקדוש, זאת אומרת, שאנו מחכים באמת לביאת המשיח, תקף נגאל ברחמים.

טז. וכתב בערוך לנר סוכה - (דף מה:), וז"ל: ולענ"ד לק"מ דהא לא קאמר רק שלעולם אין פחות מל"ו דמסתכלי באספקלריא המאירה ולא פחות משנים דעיילי בלא בר אבל אפשר שהם יותר הרבה מל"ו ואפשר שיהיו הרבה יותר מאלף.

דַּאִיהוּ שְׁלֹטָא, אַפִּיק לְהֵהוּא בַר נֶשׁ מְהֵהוּא
עוֹנֵשָׁא דְאַתְגָּזֵר עֲלֵיהּ, וְהָא אַתְמַר, סְלוּ: הֵבו
יָקָר, וְרוּמְמוּ לְהֵהוּא דְרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת, דַּאִיהוּ
חֲדוּה וְחֲדֵי כְּלָא, רְקִיעָא עַל גַּבֵּי חַיְוֹתָא בְּיָ"ה
שְׁמוּ וְדַאי, דְּהָא בְּהֵהוּא אַתְר שְׁמָא דָא
אַתְכְּלִיל. וְעֲלוּ לְפָנָיו, בְּגִין דְּלָא אַצְטְרִיף
לְאַחֲזָא קַמֵּיהּ עֲצִיבוּ, כְּמָה דַּאֲתַמַּר.

רַבִּי אֲלַעְזָר אָמַר, הַאי קָרָא, הֵכִי אַצְטְרִיף
לְמִימַר, סְלוּ לְרוּכְבַּ עַל עַרְבוֹת, מָאִי
בְּעַרְבוֹת. בְּיָה שְׁמוּ, בְּיָה הוּא מִיבַעֵי לֵיהּ, מָאִי
שְׁמוּ. אֲלָא הַאי קָרָא, עַל סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,
עַתִּיקָא דְכָל עַתִּיקִין אַתְמַר. הֵהוּא דְלָא
אַתְגַּלְיָא, וְלָא אַתִּידַע כְּלָל, דַּאִיהוּ רוּכְבַּ
בְּעַרְבוֹת. וְאִי תִּימָא, דַּאִיהוּ אַתְיָא וְרוּכִיב בֵּיהּ,
אִי הֵכִי, אַף עַל גַּב דְּסִתִּים הוּא בְּאַתְר דָּא
קַיִימָא לְאַתְגַּלְיָא.

אַרְיָא סְלוּ לְרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת, דָּא אִיהוּ עַתִּיקָא
דְּכָל עַתִּיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְּלָא
יְדִיעַ. וּבַמָּה אִיהוּ רוּכְבַּ, בְּעַרְבוֹת, בְּיָ"ה,
דַּאִיהוּ רִזָּא קְדַמָּה דְנַפְיָא קַמֵּיהּ (ר"א מְנִיָּה) וְדָא
אִיהוּ שְׁמִיָּה, מְהֵהוּא סְתִימָא, דְּלָא יְדִיעַ, שְׁמָא
(ויקרא כ"ט) דִּלְיָה הוּא יָ"ה. לָאוּ דַּאִיהוּ הוּא,
אֲלָא אִיהוּ הוּא, בְּגִין דְּהֵהוּא פְּרוּכְתָּא
דַּאֲתַפְרָסָא וְנַפְיָא מְקַמֵּיהּ. אַבְל הַאי פְּרוּכְתָּא
אִיהוּ שְׁמוּ, וְדָא אִיהוּ רְתִיכָא דִּלְיָה, וְלָא
אַתִּידַע כְּלָל.

וְדָא אִיהוּ שְׁמוּ הַגְּדוּל, בְּגִין דַּאִית שְׁמִיָּה דְלָאוּ
אִיהוּ כָל כַּף גְּדוּל, כְּהַאי אַף עַל גַּב דַּאִית
בֵּיהּ תּוֹסַפַּת אַתְוּן. דָּא אִיהוּ שְׁמָא רַבָּא, וְעַל
דָּא בְּהַאי שְׁמָא, אַגְן מְפִיקִין אַמְן, דַּאִיהוּ
מְנִיָּה. בְּהַאי אֲזַלָּא אַמְן בְּכָל זְמַנָּא, וּבְשְׁמָא
אַחְרָא לָאוּ הֵכִי.

לְכַל. אוֹתוּ שְׁיֹשֵׁב בְּעֶצֶב, מִשּׁוּם
שְׁהוּא שְׁלוֹט, מוֹצִיא אֶת אוֹתוּ
הָאָדָם מֵאוֹתוּ הָעֵנֶשׁ שֶׁנֶּגְזֵר עָלָיו,
וְהָרִי נֶאֱמַר סְלוּ - הֵבו כְּבוֹד
וְרוּמְמוֹת לְאוֹתוּ שְׁרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת,
שְׁהוּא שְׁמַחָה וּמְשַׁמַּח לְכָל,
הַרְקִיעַ שְׁעַל גַּבֵּי חַיִּוֹת בְּיָ"ה
שְׁמוּ וְדַאי, שְׁהָרִי בְּאוֹתוּ מְקוֹם
הַשֵּׁם הַזֶּה נִכְלָל. וְעֲלוּ לְפָנָיו -
מִשּׁוּם שְׁלָא צְרִיף לְהֵרָאוֹת לְפָנָיו
עֶצֶב, כְּמוֹ שֶׁנֶּחְבָּאָר.

רַבִּי אֲלַעְזָר אָמַר, פְּסוּק זֶה כֶּף
צְרִיף לוֹמַר: סְלוּ לְרוּכְבַּ עַל עַרְבוֹת.
מָה זֶה בְּעַרְבוֹת? בְּיָה שְׁמוּ, בְּיָה
הוּא הִיךָ צְרִיף לְהִיּוֹת! מָה זֶה
שְׁמוּ? אֲלָא פְּסוּק זֶה עַל נִסְתָּר כָּל
הַנִּסְתָּרִים, עַתִּיק כָּל הָעַתִּיקִים
נֶאֱמַר, אוֹתוּ שְׁלָא הַתְּגַלָּה וְלָא
נִודַע כְּלָל שְׁהוּא רוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת.
וְאִם תֹּאמַר שְׁהוּא בָּא וְרוּכְבַּ בוֹ,
אִם כֶּף, אַף עַל גַּב שְׁהוּא נִסְתָּר,
בְּמְקוֹם הַזֶּה עוֹמֵד לְהַתְּגַלּוֹת.

אַרְיָא סְלוּ לְרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת, זֶהוּ
עַתִּיק שֶׁל כָּל הָעַתִּיקִים, נִסְתָּר כָּל
הַנִּסְתָּרִים, שְׁלָא יְדוּעַ. וּבַמָּה הוּא
רוּכְבַּ? בְּעַרְבוֹת, בְּיָ"ה, שְׁהוּא סוּד
קְדָמוֹן שְׁיֻצָּא לְפָנָיו (מְמַנּוּ), וְזֶהוּ
שְׁמוּ. מֵאוֹתוּ נִסְתָּר שְׁלָא יְדוּעַ
שְׁמוּ הוּא יָ"ה. לָא שְׁהוּא הוּא,
אֲלָא הוּא הוּא, בְּשִׁבִיל שְׁאוּתָהּ
פְּרַכְתָּ שְׁנַפְרָסָה וְיֻצָּא מִלְּפָנָיו.
אַבְל הַפְּרַכְתָּ הַזֶּה הִיא שְׁמוּ, וְזוּהִי
מְרַכְבְּתוּ, וְלָא נִודַע כְּלָל.

וְזֶהוּ שְׁמוּ הַגְּדוּל, מִשּׁוּם שְׁיֵישׁ שְׁמוּ
שְׁאִינוּ כָל כֶּף גְּדוּל כְּמוֹ זֶה אַף עַל
גַּב שְׁיֵישׁ בוֹ תּוֹסַפַּת אוֹתִיּוֹת. זֶהוּ
הַשֵּׁם הַגְּדוּל, וְלִכְן בְּשֵׁם הַזֶּה אָנוּ
מוֹצִיאִים אַמְן, שְׁהוּא מְמַנּוּ. בְּיָה
הוֹלֵךְ אַמְן בְּכָל הַזְּמַן, וּבְשֵׁם אַחַר
לָא כֶּף.

אַמְן יְהָא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבַרַךְ,
שְׁכַפְּשֵׁר הַשֵּׁם הַזֶּה מִתְתַּקֵּן - הַכֹּל

אַמְן יְהָא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבַרַךְ, דְּכַד הַאי שְׁמָא אַתְתַּקֵּן, כְּלָא אִיהוּ בְּשְׁלִימוּ,

בשלמות, וכל העולמות שמחים בשמחה. בשם הנה פלולים עליונים ותחתונים. בשם הנה פלולים שש מאות ושלש עשרה מצוות של התורה שהן הפלל של כל הסודות העליונים והתחתונים. הפלל של עולם הזכר למעלה, והפלל של עולם הנקבה למטה.

וכך המצוות בלן פִּרְקִים ואיברים, לתראות בהן את סוד האמונה. מי שלא ישיגה ולא יתבונן בסודות של מצוות התורה, לא ידע ולא יתבונן איך מתקנים האיברים בסוד עליון. כל איברי הגוף מתקנים על הסוד של מצוות התורה, ואף על גב שיש איברים שהם גדולים ועליונים, כלם קטנים וגדולים, אם נטל מהם אחד, אפלו הקטן ביותר של האדם, הוא נקרא בעל מום. כל שפן וכל שפן אותו שפוגם אפלו מצוה אחת מאותן מצוות התורה, שמטיל מום במקום שלא צריך.

בא וראה מה כתוב, (בראשית ב) ויקח ה' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ולשמרה, ולשמרה - אלו קרבנות, והכל אחד. אבל הסוד הנה של מצוות התורה, לעבדה - אלו רמ"ח איברים עליונים. ולשמרה - אלו שלש מאות וששים וחמשה איברים תחתונים. אלה העליונים של זכור, ואלה התחתונים של שומר, והכל אחד.

אשרי מי שזוכה להשלים אותם. מצוות התורה גורמות לאדם להשלים רוחו ונשמתו בעולם הנה ובעולם הבא. התורה מזכה את האדם לרשת שני עולמות, עולם הנה ועולם הבא. כל מי שמשתדל בתורה, משתדל בחיים. חיים בעולם הנה, וחיים

וכל עלמין חדאן בחדו. בהאי שמא, פלילן עלאין ותתאין. בהאי שמא, פלילן שית מאה ותליסר פקודי אורייתא, דאינון פללא דכל רזין עלאין ותתאין. פללא דעלמא דדכורא לעילא, וכללא דעלמא דנוקבא לתתא.

ובלהו פקודין, בלהו שייפין ואברין, לאתחזאה בהו רזא דמהימנותא.

מאן דלא ישגה ולא אסתפל ברזין דפקודי אורייתא, לא ידע, ולא אסתכל, היך מתתקנן שייפין ברזא עלאה. שייפין דגופא כלהו, מתתקנן על רזא דפקודי אורייתא, ואף על גב דאית שייפין, דאינון רברבין ועלאין, בלהו זעירין ורברבין, אי אתנטייל חד מנייהו, אפילו זעירא דבר נש, אקרי מאריה דמומא, פל שפן ופל שפן הוא דגרע אפילו חד פקודא מאינון פקודי אורייתא, דאטיל מומא באתר דלא אצטריק.

תא חזי, מה כתיב, (בראשית ב) ויקח יי' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ותנינו, לעבדה ולשמרה אליון קרבניו, וכלא חד. אבל דא רזא דפקודי אורייתא, לעבדה: אליון רמ"ח שייפין עלאין. ולשמרה: אליון תלת מאה ושתין וחמש שייפין תתאין. אליון עלאין דזכור. ואליון תתאין דשומר, וכלא חד.

זכאה איהו מאן דזכי לאשלמא לון. פקודין דאורייתא, גרים לבר נש לאשלמא רוחיה ונשמתיה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. אורייתא מזכה לבר נש, לאחסנא תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. פל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בחיים. חיים בהאי עלמא, וחיים בעלמא דאתי. אשתזיב מפל עונשין בישין, דלא יכלין לשלטאה עליה. אי

**בַּאֲשֶׁתְּדִלוֹתָא הָכִי. כָּל שְׁפָן מָאן דְּעָבִיד
עוֹבְדָא.**

רבי חייא ורבי אבא, שרו בבי אושפיזיהו,
קמו בפלגות ליליא, (דף קס"ד ע"א)
לאשתדלא באורייתא. ברתיה דאושפיזא,
קמת ואנהירת לון שרגא, ולבתר קיימת
אבתרייהו למשמע מלין דאורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (משלי ו)
אור ודרך חיים תוכחות מוסר. פי נר
מצוה, כל מאן דאשתדל בהאי עלמא, באינון
פקודין דאורייתא, אתסדר קמיה בכל פקודא
ופקודא חד שרגא, לאנהרא ליה בההוא
עלמא. ותורה אור, מאן דאתעסק באורייתא,
זכי לההוא נהורא עלאה, דאדליקת שרגא
מניה, דהא שרגא בלא נהורא לא כלום.
נהורא בלא שרגא, אוף הכי לא יכיל
לאנהרא. אשתכח דכלא דא לדא אצטריף.
אצטריף עובדא לאתקנא שרגא. ואצטריף
למלעי באורייתא, לאנהרא שרגא. זכאה
איהו מאן דאתעסק בה בנהורא ובשרגא.

ודרך חיים תוכחות מוסר, ארח חיים לאעלא
ביה לעלמא דאתי, אינון תוכחות,
דמקבל בר נש לאעדאה גרמיה מארח ביש,
ולמיהו בארחא טבא. תו ודרך חיים, אינון
תוכחות מוסר, דאייתי קדשא בריך הוא עליה
דבר נש, לדכאה ליה מחובוי באינון תוכחות.
זכאה איהו מאן דקביל להו ברעו דלפא.

דבר אחר פי נר מצוה, (תקונו דשרגא) דא שרגא
בוצינא דרוד, דאיהו נר מצוה אורייתא
דבעל פה, דאצטריף לאתתקנא תדיר, ואיהי
לא נהרא אלא מגו תורה שבכתב, דהא
אורייתא דבעל פה לית לה נהירו, אלא מגו
תורה שבכתב, דאיהי אור לאנהרא.

בעולם הבא. נצול מכל הענשים
הרעים שלא יכולים לשלט עלינו.
אם בהשתדלות כן, כל שפן מי
שעושה מעשה.

רבי חייא ורבי אבא היו שרויים
בבית מארתייהם, וקמו בחצות
הלילה להשתדל בתורה. בת
המארח קמה והאירה להם נר,
ואחר כך עמדה אחריהם לשמע
דברי תורה.

פתח רבי יוסי ואמר, (משלי ו) פי נר
מצוה ותורה אור ודרך חיים
תוכחות מוסר. פי נר מצוה - כל
מי שמשתדל בעולם הזה באותן
מצוות התורה, מסתדר לפניו
בכל מצוה ומצוה נר אחד להאיר
לו באותו העולם. ותורה אור -
מי שמתעסק בתורה, זוכה לאותו
אור עליון שנדלק ממנו הנר,
שהרי נר בלי אור אינו כלום. אור
בלי נר אף כן לא יכול להאיר.
נמצא שכלם צריכים זה את זה.
צריך מעשה לחסן הנר, וצריך
ללמד תורה להאיר הנר. אשרי מי
שמתעסק בה באור ובנר.

ודרך חיים תוכחות מוסר - דרך
חיים להכניס בה לעולם הבא,
אותן תוכחות שמקבל אדם
להסיר את עצמו מדרך רעה
וללכת בדרך טובה. עוד ודרך
חיים - אותם תוכחות מוסר,
שמביא הקדוש ברוך הוא על
האדם לטהרו מחטאיו באותן
תוכחות. אשרי מי שמקבל אותן
ברצון הלב.

דבר אחר פי נר מצוה - (תקונו דנר)
זה נר המנוחה של דוד, שהוא נר
מצוה תורה שבעל פה, שצריכה
להתפקן תמיד, ואינה מאירה
אלא מתוך תורה שבכתב, שהרי
אין לתורה שבעל פה אור אלא
מתוך תורה שבכתב, שהיא האור
להאיר.

אשגח אבתריה, וחקמא ברתיה דאושפיזא
קיימת אבתריהו, אמר פי גר מצוה,
מאי גר. דא גר דאיהי מצוה דנשין זכיינ ביה,
ואיהי גר דשבת, דאף על גב דנשין לא זפאן
באורייתא, הא גוברין זכיינ באורייתא, ונהרין
להאי שרגא, דנשין מתתקנן בהאי מצוה.
נשין בתקונא דהאי גר. גוברין באורייתא,
לאנהרא להאי גר, תקונא דמצוה דנשין
אתחייבו בהו.

הסתכל לאחוריו וראה את בת
המארח עומדת מאחריהם. אמר,
פי גר מצוה, מה זה גר? זה הגר
שהיא מצוה שנשים זוכות בה,
והיא גר שבת. שאף על גב שנשים
לא זוכות בתורה, הרי הגברים
זוכים בתורה ומאירים את הגר
הזה שהנשים מתקנות במצוה
הזו. הנשים בתקון של הגר הזה -
והגברים בתורה להאיר לגר הזה,
תקון המצוה שהנשים התחייבו
בהם.

שמעה אותה אשה ובכתה. בין
כך קם אבי האשה שהיה שם
ונכנס ביניהם, וראה את בתו
עומדת מאחריהם ובוכה. שאל
אותה אביה, והיא סתה לו ^(רבי אבא)
את המעשה. התחיל אבי
האשה אף הוא לבכות. אמר לו
רבי יוסי, אולי חתנך בעלה של
בתך לא זכה בתורה? אמר לו,
ודאי כך זה, ועל זה ודאי אנו
בוכים אני ובתי תמיד.

ובשכ"ר שראיתי אותו יום אחד
שמדלג מהעליה הזו לשמע
קדיש עם הצבור, עלה כרצוני
למת לו את בתי, וחקף שהצבור
יצא מבית הפנסת נתתי לו את
בתי. שאמרתי, שבדלוג הזה
שבא לשמע קדיש, הוא יהיה
אדם גדול בתורה, ואף על גב
שהוא תינוק ולא הפרתי אותו
מקדם לכן. ועששו אפלו ברפת
המזון אינו יודע, ולא יכלתי
ללמד עמו בין החברים שילמד
קריאת שמע או ברפת המזון.

אמר לו, העבירנו באחר, או
אולי יוליד בן שיהיה איש
גדול. בינתיים הוא קם ודלג
עליהם וישב לפניהם. הסתפל
בו רבי יוסי, אמר, ודאי אני
רואה בילד הזה שאור התורה
יצא ממנו לעולם, או בן שקום
ממנו. צחק אותו ילד ואמר,

שמעת הריא אתתא ובכאת, אדהכי קם אבוה
דאתתא, דהות תמן, ועאל ביניהו,
וחקמא ברתיה קיימת אבתריהו ובכאת, שאיל
לה אבוה. סחת ליה ^(רבי אבא) עובדא. שארי
אבוה דאתתא אוף איהו ובכה. אמר ליה רבי
יוסי, דילמא חתנך בעלה דברתיך, לא זכה
באורייתא. אמר ליה ודאי הכי הוא, ועל דא
ודאי פכינן, אגא וברתי תדיר.

ובגין דחמינא, ליה יומא חד, דדליג מאגרא
דא, למשמע קדיש בהדי צבורא, סליק
ברעותא דילי, למיהב ליה ברתו, ותכף דנפקו
צבורא מפי פנישתא, יהיבנא ליה ברתו.
דאמינא בדלוגא דא דאתא למשמע קדיש,
גברא רבא ליהוי באורייתא, ואף על גב
דאיהו רביא, ולא ידענא ביה מקדמת דנא.
והשתא אפילו ברפת מזונא לא ידע, ולא
יכילנא בהדיה למלעי בין חבריאי, דיוליף
קריאת שמע, או ברפת מזונא.

אמר ליה אעפר ליה באחרא, או דלמא
ברא יוליד דלהוי גברא רבא. אדהכי
קם איהו, ודלג עליהו ותיב לקמיהו.
אסתפל ביה רבי יוסי, אמר, ודאי אגא חמינא
בהאי רביא, דנהורא דאורייתא יפוק לעלמא
מניה. או ברא דיוקים מניה. חייך ההוא

רבתי, ואמר, רבתי לפניכם דבר אחד.
פתח ואמר, (איוב לב) צעיר אני
לימים ואתם ישישים, על פן
זחלתי ואירא מחות דעי אתכם.
בפסוק זה העירו עמודי עולם,
אבל אליהוא שכתוב בו
ממשפחת רם, העירו, שהרי
מזרע אברהם הוא בא, ויפה. אבל
אליהוא היה כהן, ומזרעו של
יחזקאל הנביא היה. כתוב פאן
בן ברכאל הבווי, וכתוב שם
(יחזקאל א) יחזקאל בן בוזי הכהן.
ואם תאמר, משום שכתוב בווי,
בוז משפחות היה - לא כף! חזר
ואמר ממשפחת רם, עליון על
הכל. למה נקרא בווי? על
שמבזה עצמו למי שגדול ממנו,
ולכן עלה בשם עליון. בווי - זה
שנקרא אדם שלם בכל מה שלא
נקרא כף אדם אחר. זהו שכתוב
ואתה בן אדם, ועל שעלה בשם
הזה נקרא רם, עליון על הכל.
ועל זה אמר צעיר אני לימים.
לימים, מימים היה צריך להיות!
מה זה לימים? אלא אמר, צעיר
אני והקטנתי עצמי לימים, לגבי
אדם שיש לו ימים רבים. מה
הטעם? משום שאמרתי שקמים
ידברו, ועל זה אני צעיר והקטנתי
את עצמי אל ימים. ואתם
ישישים, ראיתי אתכם ישישים
על פן זחלתי ואירא. ואירא מחות
דעי אתכם. אף אני אמרתי ימים
ידברו ורב שנים ידיעו חכמה,
ודאי. אכן רוח היא באנוש
ונשמת שדי תבינם. ולכן משום
שאני ילד, שמתי ברצוני שלא
לדבר עד שני חדשים, ועד היום
הזה הם נשלמו. ועכשו שאתם
כאן, יש לפתח בתורה לפניכם.
פתח ואמר, (משלי ו) כי גר מצנה
ותורה אור ודרך חיים תוכחות
מוסר. כי גר מצנה - זוהי משנה,
כמו שגאמר (שמות כד) והתורה

רבתי, ואמר, רבתי אימא קמייכו חד מלה.
פתח ואמר (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם
ישישים על פן זחלתי ואירא מחות דעי
אתכם. האי קרא אתערנו ביה עמודי עלמא.
אבל אליהוא דכתיב ביה ממשפחת רם,
אתערנו, דהא מזרעא דאברהם קאתא. ושפיר.
אבל אליהוא כהנא הוה, ומזרעא דיחזקאל
נביאה הוה, פתיב הכא בן ברכאל הבווי,
וכתיב התם (יחזקאל א) יחזקאל בן בוזי הכהן.
ואי תימא בגין דכתיב בוזי, (איוב לא) בוז
משפחות הוה. לאו הכי, הדר ואמר
ממשפחת רם, עלאה על פלא. אמאי אקרי
בוזי. על דמבזה גרמיה לגבי מאן (דף קס"ו ע"ב)
דגדול מגיה, ועל דא סליק בשמא עלאה,
בוזי, דא דאקרי אדם שלימא בכלא, מה דלא
אקרי הכי בר נש אתרא, הדא הוא דכתיב,
(יחזקאל ב) ואתה בן אדם, ועל דסליק בשמא דא,
אקרי רם, עלאה על פלא.
ועל דא אמר צעיר אני לימים. לימים, מימים
מיבעי ליה, מאי לימים. אלא אמר צעיר
אני, ואזעירנא גרמי לימים, לגבי בר נש דאית
ליה יומין סגיאין. מאי טעמא. בגין דאמרתי
דמים ידברו, ועל דא צעיר אני, ואזעירנא
גרמי לגבי ימים. ואתם ישישים, חמינא לכו
ישישים. על פן זחלתי ואירא מחות דעי
אתכם. אוף אנא, אמרתי ימים ידברו ורב
שנים יודיעו חכמה. ודאי. אכן רוח היא
באנוש ונשמת שדי תבינם. ועל דא בגין דאנא
רבתי, שוינא ברעותי דלא למללא עד תרין
ירחין, ועד יומא דא אשתלימו. והשתא
דאתון הכא, אית למפתח באורייתא קמייכו.
פתח ואמר, (משלי ו) כי גר מצנה ותורה אור
ודרך חיים תוכחות מוסר. כי גר מצנה

דא איהי משנה, כמה דאת אמר (שמות כד) והתורה והמצוה. והתורה: זו תורה שבכתב. והמצוה: זו משנה. דאיהי נר שרגא, דקיימא לאדלקא.

והמצוה. והתורה - זו תורה שבכתב. והמצוה - זו משנה, שהיא נר שעומד להדלקה. נר, למה נקרא נר? אלא משמקבל מבין שתי זרועות, רמ"ח איברים עליונים, היא פותחת אליהם שתי זרועות שלה, ואז נכללות שתי הזרועות הללו בהם ונקראים נר. ותורה אור, שמאיר לאותו נר ונדלקת ממנו מצד האור הראשון שהוא ימין, שהרי התורה נתנה מאותו צד הימין של האור הראשון, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, שנתנה מצד הימין, ואף על גב שנכלל בה שמאל, שהרי אז היא שלמות הכל.

נר אמאי אקרי נר. אלא כד מקבלא מבין תריין דרועין, רמ"ח שייפין עלאין, איהי פתחת לגבייהו תריין דרועין דילה, כדין אתפלילו אלין תריין דרועין בהו, ואקרי נר. ותורה אור, דקא נהיר לההוא נר ואדליקת מניה מסטרא דאור קדמאה, דאיהו ימינא. דהא אורייתא מההוא סטרא דימינא דאור קדמאה אתיהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, מסטרא דימינא אתיהיבת, אף על גב דאתפליל ביה שמאלא, דהא כדין איהו שלימו דכלא.

האור הזה נכלל במאנים ושבעה עולמות שגנוזים בצד של אותו האור ומתפשט בכלם. פחת הפסא הטמיר העליון שורים אותם עולמות מצד אותו הימין. שלש מאות ועשרה הם. מאתים ושבעה הם בצד הימין, ומאה ושלושה הם בצד השמאל. והם שלש מאות ועשרה. ואלו הם שמתקן הקדוש ברוך הוא תמיד לצדיקים. ומאלה מתפשטים כמה וכמה אוצרות החמדה, וכלם גנוזים כדי להתעדן מהם הצדיקים בעולם הבא, ועל אלה כתוב (משלי ח) להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אמלא, ועל אלה כתוב (ישעיה טד) עין לא ראתה אלהים וזלתך וגו'.

אור דא אתפליל במאתן ושבעה עלמין, דאינון גניזין בסטרא דההוא אור, ואתפשט בכלהו. תחות פורסייא עלאה טמירא, שריין אינון עולמות, מסטרא דההוא ימינא. תלת מאה ועשר אינון, מאתן ושבע, אינון בסטרא דימינא. מאה ותלת, אינון בסטרא דשמאלא. ואינון תלת מאה ועשר. ואלין אינון דקודשא ברוך הוא מתקן תדיר לצדיקיא, ומאלין מתפשטן כמה וכמה אוצרי חמדה, וכלהו גניזין לאתעדנא מנהון צדיקיא לעלמא דאתי ועל אלין פתיב (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא ועל אלין פתיב (ישעיה טד) עין לא ראתה אלהים וזלתך וגו'.

י"ש - אלה שלש מאות ועשרה עולמות שגנוזים פחת העולם הבא, ועל) אותם מאתים ושבעה שהם מצד הימין נקראים אור ראשון, משום שאפלו אור השמאל נקרא אור. אבל האור הראשון עתיד לעשות תולדות לעולם הבא. ואם תאמר, לעולם

י"ש: אלין, תלת מאה ועשר עולמות, גניזין תחות עלמא דאתי, (ועל) אינון מאתן ושבע דאינון מסטרא דימינא, אקרון אור קדמאה. בגין דאפילו אור שמאלא אקרי אור אבל אור קדמאה איהו זמין למעבד תולדין

לעלמא דאתי. ואי תימא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשפילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא חיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רע"א מהימנא פ) זשא הך קבר: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומינא ובית יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזל השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שבן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדף חדש ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הגביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי זשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא הילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומינא... פרוש: כמה בגי אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתיה להם מוזן ותקון העגש ע"י למוד הזהר) פאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר ק יתקים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזחשב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.